

Ξεχύνω τα

λόγια της καρδιάς μου, που απαλά σκιρτά από χαρά άφθαρτη κι ανέκφραστη. Αδελφοί, αν εισχωρήσετε στα λόγια μου με καθαρό λογισμό, θα ευφρανθείτε σαν σε συμπόσιο πνευματικό!

Η πίστη στον Χριστό είναι ζωή. Όποιος τρέφεται με την πίστη, γεύεται ήδη, στη διάρκεια της επίγειας πορείας του, την αιώνια ζωή, που ετοιμάστηκε για τους δικαίους στο τέλος αυτής της πορείας. Ο Κύριος είπε: «Όποιος πιστεύει σ' εμένα, αυτός έχει την αιώνια ζωή».

Με την πίστη οι άνθρωποι του Θεού υπέμειναν σκληρές δοκιμασίες. Έχοντας οικειωθεί τον πλούτο και την ευφροσύνη της αιώνιας ζωής, θεώρησαν σκουπίδια τα θέλγητρα της πρόσκαιρης. Με την πίστη δέχονταν τις θλίψεις και τις στενοχώριες σαν δώρα του Τριαδικού Θεού, δώρα με τα οποία Εκείνος τους αξίωσε να γίνουν μιμητές και μέτοχοι των παθημάτων ενός από τα πανάγια Πρόσωπά Του, που έστερξε να δεχθεί τη φύση μας και να οικονομήσει τη λύτρωσή μας. Η απέραντη ευφροσύνη, που γεννιέται από την πίστη, καταβροχθίζει τη σκληρότητα του πόνου. Έτσι, στη διάρκεια οδυνηρών βασάνων, νιώθει κανείς μόνο τέρψη. Το ομολόγησε ο μεγαλομάρτυρας Ευστράτιος (13 Δεκεμβρίου) λίγο πριν

από την τελείωσή του. “Τα βασα-νιστήρια στα οποία με υποβάλλεις”, είπε στον ηγεμόνα Αγρικόλα, “είναι για μένα ευφροσύνη!”.

Με την πίστη οι άγιοι βυθίστηκαν στα βάθη της ταπει-νοφροσύνης. Με τα καθαρά μάτια της πίστεως είδαν πως οι ανθρώπινες θυσίες στον Θεό δεν είναι παρά τα χαρί-σματα του Θεού στον άνθρωπο, χρέη του ανθρώπου στον Θεό, αχρείαστα σ’ Εκείνον αλλά απαραίτητα και σωτήρια για τον άνθρωπο. «Άκου, λαέ μου», λέει ο Θεός, «για-τί θα σου μιλήσω· άκου, Ισραήλ, γιατί θα διαμαρτυρηθώ σ’ εσένα. Ο Θεός, ο Θεός σου, είμ’ εγώ. Δεν θα σε ελέγξω για τις θυσίες σου... γιατί δική μου είναι όλη η οικουμένη και δικά μου όλα τα πλούτη της». «Τί έχεις που να μην το έλαβες; Αφού, λοιπόν, το έλαβες από τον Θεό, γιατί καυ-χιέσαι σαν να μην το είχες λάβει ως δώρο;». «Σ’ όποιον δόθηκαν πολλά, πολλά θα ζητηθούν απ’ αυτόν και σ’ όποιον δόθηκαν περισσότερα, περισσότερα θα ζητηθούν».

Οι άγιοι του Θεού θαυματουργούσαν, ανάσταναν νε-κρούς, προέλεγαν το μέλλον, ήταν γεμάτοι από πνευματι-κή γλυκύτητα, αλλά συνάμα και γεμάτοι από ταπεινοφρο-σύνη. Με απορία, θαυμασμό και φόβο έβλεπαν ότι ο Θε-ός έστερξε γενναιόδωρα να προσφέρει και να εμπιστευθεί το Άγιο Πνεύμα Του στο χώμα, στη λάσπη. Μπροστά σ’ αυτό το μυστήριο, ο νους κυριεύεται από φρίκη και σωπαίνει, η καρδιά πλημμυρίζει από ανείπωτη χαρά, ενώ η γλώσσα δεν έχει τη δύναμη να εκφραστεί.

Με την πίστη οι άγιοι αγάπησαν τους εχθρούς τους. Τα μάτια του νου τους, φωτισμένα από την πίστη, σταθε-ρά έβλεπαν τον Θεό μέσα στην πρόνοιά Του. Σε παρα-χώρηση αυτής της θείας πρόνοιας απέδιδαν οι άγιοι όλες τις επιθέσεις που δέχονταν. Έτσι ο Δαβίδ, «βλέποντας τον Κύριο παντοτινά μπροστά του», για να μη λιποψυχή-σει μπροστά στις τόσες θλίψεις και δοκιμασίες του, αποκρίθηκε, όταν ο Σεμεί τον καταριόταν και τον πετροβο-λούσε: «Ο Κύριος του είπε να καταριέται τον Δαβίδ. Τί δουλειά έχετε εσείς μ’ εμένα, γιοι της Σαρούίας», λογισμοί της οργής και της εκδικήσεως; «Αφήστε τον να με κατα-ριέται, γιατί ο Κύριος του το είπε... ίσως ο Κύριος, βλέ-ποντας την ταπείνωσή μου, να μου δώσει αγαθά αντί για την κατάρρα...».

Η ψυχή δέχεται τη δοκιμασία σαν θεραπεία των ασθε-νειών της. Ευγνωμονεί τον Θεό και Του ψάλλει: «Βάλε με, Κύριε, σε δοκιμασίες, βάλε με σε πειρασμούς, βάλε φωτιά στις σκέψεις μου και στην καρδιά μου». Έτσι ας αντιμετωπίζουμε τις δοκιμασίες. Για τους ανθρώπους και τα άλλα όργανα των δοκιμασιών μας ας μη νιώθουμε κα-μιά κακία, καμιάν εχθρότητα. Η ψυχή που δοξολογεί τον Πλάστη της, η ψυχή που ευγνωμονεί τον ουράνιο Γιατρό, πλημμυρισμένη από ανέκφραστα αισθήματα, αρχίζει να ευλογεί τα μέσα της θεραπείας της.

Και να! Ξάφνου ανάβει μέσα της η αγάπη προς τους εχθρούς. Τότε ο άνθρωπος είναι έτοιμος να θυσιάσει και τη ζωή του για τον εχθρό του, θεωρώντας μάλιστα πως αυτό δεν αποτελεί στην πραγματικότητα θυσία αλλά υπο-χρέωση, υποχρέωση ανάξιου δούλου. Από τώρα ο ουρανός είναι ανοιχτός. Μπαίνουμε στην αγάπη προς τον πλη-σίον και μέσω αυτής στην αγάπη προς τον Θεό. Βρισκό-μαστε στον Θεό και ο Θεός βρίσκεται σ' εμάς. Να τι θη-σαυρό περιέχει η πίστη, η μεσίτρια και χορηγήτρια της ελπίδας και της αγάπης.

(Αγίου Ιγνατίου Μπριαντσανίνωφ, Ασκητικές εμπειρίες, τ. Α΄, εκδ. Ι. Μ. Παρακλήτου 2008, σ. 222-224)